

UZASADNIENIE

1. Ustalenia faktyczne

K. D. jest właścicielem posesji w C.. Pod tym samym adresem zamieszkuje jego ojciec W. D., który jest rencistą i prowadzi działalność gospodarczą polegającą na transporcie drogowym towarów i handlu sprzętem rolniczym. W dniu 6 września 2016 roku na posesji tej funkcjonariusze Policji, Straży Granicznej oraz służb celnych wykonali czynności mające na celu ujawnienie pojazdów pochodzących z przestępstwa. W ich toku zatrzymali kilkanaście maszyn i urządzeń rolniczych, wśród których znajdowały się ciągnik rolniczy marki J. D. o nr (...) (...) i ładowacz teleskopowy marki J. (...) o nr (...) oraz dokumenty pojazdów. Zostały one dobrowolnie wydane przez właściciela posesji, po czym – po przeprowadzeniu czynności – oddane mu na przechowanie jako osobie godnej zaufania.

/ dowód: informacja o przestępstwie – k. 1; protokół zatrzymania rzeczy – k. 3-6; protokół oględzin – k. 10-16; protokół oddania rzeczy na przechowanie – k. 26-28; informacje od pełnomocników pokrzywdzonych – k. 56, 153, 156; informacja o wpisie do (...) k. 343; informacja z KGP Policji - k. 356-358, 399; zeznania M. S. – k. 544v; zeznania P. S. – k. 537v-538; dokumentacja fotograficzna – k. 61-66, 128-137/

Ciągnik rolniczy marki J. D. o nr (...) (...) został skradziony na terenie W. nocą z 3 na 4 października 2015 roku na szkodę P. D., właściciela (...) w H.. Jego wartość szacowaną na (...) funtów szterlingów wypłacił mu ubezpieczyciel (...) Ltd. w pełnej wysokości. Wcześniej zgłoszono jego kradzież w dniu 4 października 2011 roku z (...) w B., w dystrykcie C..

/ dowód: informacja z KGP – k. 399; informacja z Europejskiego Rejestru (...) k. 156/

Ładowacz teleskopowy marki J. (...) o nr (...) należał do (...) z siedzibą w G. w N. i został tej firmie skradziony nocą z 15 na 16 października 2014 roku przez nieznaną sprawców. P. w tej sprawie prowadziła Prokuratura w G., od 18 września 2017 roku przeciwko W. D., któremu postawiono zarzut udziału w ciężkiej kradzieży popełnionej przez bandę. Zostało ono umorzone 5 kwietnia 2018 roku wobec stwierdzenia, że „obwinionemu nie można udowodnić z niezbędną do oskarżenia pewnością, że popełnił następujący czyn.”

/ dowód: informacja z KGP – k. 356-58; informacja od pełnomocnika pokrzywdzonego – k. 153; informacja z Prokuratury Rejonowej W. Kraju S. w G. wraz z tłumaczeniem – k. 511-515, 519-523/

K. D. jest w posiadaniu faktury za zakup ładowacza teleskopowego marki J. (...) opisanego powyżej, wystawionej przez (...) Ltd. W. B. z siedzibą w L., w W.z której wynika, że nabył go za kwotę (...) funtów szterlingów w dniu 11 czerwca 2015 roku.

/ dowód: faktura – k. 379/

Oznaczenia identyfikacyjne ciągnika rolniczego marki J. D. o nr (...) (...), to jest jego nr(...) i oznaczenia na tabliczce z numerem silnika nie noszą śladów ingerencji, świadczących o ich przerabianiu. Natomiast nr identyfikacyjny (...) ładowacza (...), widniejący jako (...), nie został oryginalnie naniesiony przez producenta; na jednej z szyb odczytano oznaczenie o treści: (...). Numer ten nie został też naniesiony przy pomocy numeratorów zabezpieczonych w garażu na posesji syna oskarżonego.

/ dowód: protokół oględzin – k. 10-16; dokumentacja fotograficzna – k. 61-66, 128-137; opinie z przeprowadzonych badań mechanoskopijnych – k.; 175-188, 247-252/

W. D. nie był dotychczas karany. Jest on żonaty, nie ma nikogo na utrzymaniu, utrzymuje się z renty w wysokości około 900 zł miesięcznie oraz dochodów z prowadzonej działalności gospodarczej w wysokości około 1000 zł miesięcznie, nie posiada majątku większej wartości poza (...) i naczepą, wartymi łącznie około 40000 zł.

/ dowód: dane o karalności – k. 346, 442, 532, 540; dane o stanie majątkowym – k. 345; wywiad policyjny – k. 424; wyjaśnienia oskarżonego – k. 536v/

2. Ocena dowodów

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił złożenia wyjaśnień. Równocześnie potwierdził wyjaśnienia, jakie dwukrotnie złożył w toku postępowania przygotowawczego, w których to także konsekwentnie nie przyznawał się on do popełnienia zarzucanych mu czynów i nie składał żadnych wyjaśnień co do okoliczności ich popełnienia, poza stwierdzeniem, że wszystkie maszyny zakupił w dobrej wierze. Brak wyjaśnień (bo nie jest nimi samo odniesienie się do zarzutów) czyni niemożliwym ocenę ich wiarygodności.

Za wiarygodne w całości Sąd uznał zeznania wszystkich przesłuchanych w sprawie świadków, to jest W. S. i P. S. (2), choć w niewielkim stopniu okazały się one przydatne do ustalenia stanu faktycznego. Obaj oni potwierdzają bowiem okoliczności niewątpliwe, utrwalone także w formie protokolarnej, to jest udział w czynnościach związanych z zatrzymaniem pojazdów na posesji K. D.. Jedynie drugi z wymienionych zrelacjonował ponadto okoliczności rozmowy, jaką przeprowadzać miał z oskarżonym na okoliczność sposobu wejścia w posiadanie zatrzymanych przedmiotów, co jednak jest okolicznością, której weryfikacja jest niemożliwa, bowiem nie potwierdził tego w swych wyjaśnieniach oskarżony, ale też nie zostało to odnotowane w protokole zatrzymania tychże od wydającego je dobrowolnie syna oskarżonego (!). Treści te (czyli związane z ową rozmową) Sąd uznał z uwagi na powyższe za poszlakę, wymagającą potwierdzenia innymi dowodami przeprowadzonymi w sprawie.

Sąd oparł się też na dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez strony, a ich prawdziwość i autentyczność nie budziły wątpliwości. Były to protokoły zatrzymania rzeczy, oględzin, fotografie, dokumenty z ustaleń co do legalności maszyn, będących przedmiotem postępowania oraz dotyczące osoby oskarżonego, czyli dane o jego osobie, o karalności i o stanie majątkowym. Wśród nich szczególnymi dowodami były opinie biegłych z zakresu mechanoskopii, którzy to po przeprowadzeniu samodzielnych badań wykorzystując swą specjalistyczną, fachową wiedzę i doświadczenie zawodowe i dokonali prawidłowych ustaleń oraz przedstawili wynikające z nich wnioski, a treść żadnej z wymienionych opinii nie budziła wątpliwości, czyniąc je dowodami jasnymi i zupełnymi, nie wymagającymi uzupełnienia i tym samym spełniającymi wymogi art. 200 § 2 k.p.k. Opinie te nie były kwestionowane przez żadną ze stron i żadna też nie wносиła o ich uzupełnienie.

Oceniając zgromadzony materiał dowodowy stwierdzić należy, że składa się on z poszlak, bowiem za takowe uznać należy fakt ujawnienia na posesji K. D., na której zamieszkuje też oskarżony W. D., ciągnika J. D. i ładowacza (...) pochodzących z kradzieży, fakt ingerencji w oznaczenia identyfikacyjne drugiej tych maszyn i treść zeznań P. S. (2), relacjonującego rozmowę z oskarżonym podczas czynności zatrzymania przedmiotów. Poszlaki te nie stanowią jednak zamkniętego łańcucha, którego ogniwa wskazywałyby na winę oskarżonego – jest to bowiem kilka oderwanych od siebie i w żaden sposób nie połączonych ze sobą ustaleń faktycznych, pomiędzy którymi nie sposób odnaleźć jakiegokolwiek logicznego powiązania. Już sam sposób zredagowania zarzutów popełnienia tych przestępstw winien budzić wątpliwości: brak wskazania miejsca popełnienia czynów (którego to faktu Sąd – z racji wcześniejszego wydania wyroku nakazowego w innym składzie – nie mógł skorygować w drodze wstępnej kontroli aktu oskarżenia) i określenie czasu ich popełnienia poprzez zakreszenie go niezwykle szeroko, to jest od dat kradzieży tych przedmiotów do daty ich zatrzymania, przy czym należy zwrócić uwagę, że w przypadku ciągnika J. D. wskazana została data pierwszej kradzieży, po której był on legalnie zarejestrowany i użytkowany na terenie Wielkiej Brytanii do drugiego takiego zdarzenia. Także postawienie tych zarzutów W. D. w sytuacji, gdy posesja na której je ujawniono należy do jego syna K. D. i to on wydał te przedmioty, przy braku jakichkolwiek ustaleń co do okoliczności zarzucanego oskarżonemu nabycia tych przedmiotów nie znajduje umocowania w przeprowadzonych dowodach. Treść tych dowodów nie dała też Sądowi żadnych możliwości podjęcia inicjatywy dowodowej, by owe ustalenia faktyczne uzupełnić przeprowadzonymi w postępowaniu jurysdykcyjnym, poza ustaleniem, że prokuratura niemiecka umorzyła postępowanie prowadzone przeciwko oskarżonemu o udział w ciężkiej kradzieży popełnionej przez bandę wobec stwierdzenia, że nie można mu udowodnić z niezbędną do oskarżenia pewnością, że popełnił ten czyn.

Tymczasem jak wielokrotnie podnosił Sąd Najwyższy o dowodzie z poszlak jako pełnowartościowym dowodzie winy oskarżonego można mówić dopiero wówczas, gdy zespół (łańcuch) poszlak rozumianych jako udowodnione fakty uboczne prowadzi pośrednio do stwierdzenia jednej tylko wersji zdarzenia (fakt główny), z której wynika, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu. W konsekwencji, brak jest więc podstaw do przyjęcia, że dowód z poszlak pozwala na uznanie winy oskarżonego, jeżeli zgromadzone poszlaki nie pozwalają na wykluczenie - stosując określoną w art. 5 § 2 k.p.k. zasadę, iż nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego - możliwości jakichkolwiek innych wersji zdarzenia" (wyrok z 21 października 2002 r., V KKN 283/01, Lex nr 56843; tak samo: wyrok z 3 października 1974 r., I KR 174/74, OSNKW 1975, nr 3-4, poz. 40; wyrok z 28 czerwca 2001 r., II KKN 550/98, Lex nr 51674; wyrok z 7 marca 2001 r., IV KKN 455/00, Lex nr 51429). Sąd Najwyższy zwracał też uwagę, że "W sprawie poszlakowej zasada swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.) ma podwójne zastosowanie. Po pierwsze, dotyczy ona oceny przeprowadzonych dowodów (środków dowodowych) i ustalenia na ich podstawie faktów stanowiących poszlaki. Nadto dotyczy ona również dalszego etapu, to jest stwierdzenia, czy ustalone już fakty (poszlaki) dają podstawę do poczynienia dalszych ustaleń co do faktu głównego, tj. popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu przestępnego. W procesie poszlakowym ustalenie faktu głównego (winy oskarżonego) jest możliwe wtedy, gdy całokształt materiału dowodowego pozwala na stwierdzenie, że inna interpretacja przyjętych faktów ubocznych - poszlak (poza ustaleniem faktu głównego) nie jest możliwa. Poszlaki należy uznać za niewystarczające do ustalenia faktu głównego, gdy nie wyłączają one wszelkich rozsądnych wątpliwości w tym względzie, czyli inaczej - gdy możliwa jest także inna, od zarzucanej oskarżonemu, wersja wydarzeń" (wyrok z 15 października 2002 r., III KKN 68/00, Lex nr 56837; zob. też: wyrok z 4 lipca 1995 r., II KRN 72/95, Prok. i Pr. 1995, nr 11-12, poz. 6 45 ; wyrok z 19 września 2003 r., V KK 230/02, Prok. i Pr. 2004, nr 4, poz. 6).

Kierując się przytoczonymi, wynikającymi z orzecznictwa Sądu Najwyższego, regułami dowodzenia na podstawie dowodów poszlakowych, Sąd nie zdołał na podstawie opisanych wyżej dowodów dokonać takich ustaleń faktycznych co do faktów głównych, które byłyby jedyną możliwą do przyjęcia wersją wydarzeń objętych zarzutami aktu oskarżenia.

3. Ocena prawna

W. D. oskarżony został o przestępstwa z art. 292 § 1 k.k.

Czyn zabroniony z art. 292 § 1 k.k. popełnia ten, kto rzecz, o której na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i może przypuszczać, że została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, nabywa lub pomaga do jej zbycia albo tę rzecz przyjmuje lub pomaga do jej ukrycia.

Opisane w pkt 2 dowody i ustalony na ich podstawie stan faktyczny nie dają możliwości przypisania oskarżonemu winy w przypadku żadnego z zarzucanych mu przestępstw, bowiem nie dają możliwości powiązania jego osoby z faktem ujawnienia i zatrzymania na posesji jego syna przedmiotów pochodzących z kradzieży. W odniesieniu do ciągnika J. D. nie zdołano odtworzyć w sposób nie budzący wątpliwości, w jaki sposób znalazł się on w posiadaniu jego lub syna, a wersja wynikająca z relacji świadka P. S. (2) jako świadka ze słyszenia, jakoby W. D. miał mu oznajmić, że ciągnik ów nabył od osób przewożących tego typu sprzęt lawetą za kwotę 100 tys. zł i mieli mu oni po kontakcie telefonicznym dostarczyć dokumenty oraz otrzymać dopłatę 30 tys. zł – nawet jeśli wydaje się mało prawdopodobną, przy braku jakichkolwiek dowodów przeciwnych – nie jest wykluczona, zwłaszcza jeśli zważy się, że taka transakcja opiewa na kwotę zbliżoną do wartości rynkowej tego rodzaju sprzętu. W odniesieniu zaś do ładowacza (...) to w aktach znajduje się niezakwestionowany przez żadną ze stron dokument w postaci faktury za zakup tejże maszyny, wystawiony na syna oskarżonego K. D..

4. Konsekwencje prawne

W świetle powyższych ustaleń opisanych w pkt 1- 3 uzasadnienia oskarżony został uniewinniony. Takie rozstrzygnięcie obligowało Sąd do rozstrzygnięcia o przekazanych do jego dyspozycji dowodach rzeczowych, czyli ciągniku J. D. i ładowaczu teleskopowym (...), które były przedmiotem postępowania. Uznając, że są one zbędne dla dalszego

postępowania zwrócił je na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. omyłkowo W. D., co skorygowano postanowieniem poprzez wskazanie jego syna K. D. jako osoby uprawnionej.

5. Koszty

Stosownie do treści art. 632 pkt 2 k.p.k. w myśl którego to przepisu w razie uniewinnienia oskarżonego (...) koszty procesu w sprawach z oskarżenia publicznego ponosi Skarb Państwa, z wyjątkiem należności z tytułu udziału adwokata lub radcy prawnego w charakterze pełnomocnika pokrzywdzonego, oskarżyciela posiłkowego albo innej osoby, takie rozstrzygnięcie w wyroku Sąd zawarł.